

Наука спокуси. Книга 1

КУПИТИ

Бріана Ларсен сподівалася на спокійний навчальний рік в Університеті Індіани. Однак лекції з психопатології — найскладнішої дисципліни курсу — готують їй справжнє випробування. Новий викладач, професор Рід Істон, здається втіленням самого диявола. З першої ж зустрічі він дає зрозуміти: в цій аудиторії існують лише його правила, а ті, хто наважиться їх порушити, просто зникнуть.

З кожним днем неприязнь Бріани до холодного й безжального професора зростає, аж поки одна ніч не змінює все. У клубі, де дівчина працює барменкою, Рід стає на її захист перед нахабним клієнтом. Одне імпульсивне рішення — і їхні життя сплітаються у вузол, який неможливо розплутати.

Розділ перший

— Привіт, Германе, — кажу я, зупиняючись біля знаменитої скульптури, що зображає Германа Б. Уеліса, першого президента Університету Індіани, який перетворив університет з непримітного коледжу на Середньому Заході на всесвітньо відомий дослідницький центр.

Існує повір'я, що потиск його руки приносить удачу, і, хоча я не належу до забобонних людей, приходжу сюди в перший день кожного нового семестру.

Коли я беруся за руку литої бронзової скульптури, мене накриває хвиля емоцій, які важко ідентифікувати. Однак мої нутрощі, стиснуті в тугий вузол, дають мені зрозуміти, що негативні емоції однозначно переважають.

Канікули закінчилися, і мій перший ступінь із психології позаду. Сьогодні я починаю новий етап, але замість того, щоб радіти можливості продовжувати рости й досягати цілей, які поставила перед собою, я переповнена думками про те, з чим мені доведеться мати справу протягом наступних двох років у Блумінгтоні. Обов'язкові заняття, додаткові курси, необхідність бути в курсі матеріалу з кожного предмета, проекти наукового клубу, написання дисертації та заробіток на життя...

Боюся, що не впораюся. Що кількість обов'язків цього разу мене переповнить.

Скласти випускний іспит і отримати ще на один рік академічну стипендію — це були лише перші кроки. Я досягла успіху, але не можу ним насолоджуватися, бо, незважаючи на все, відчуваю, що не просунулася вперед.

І мені подобається бути попереду. Мені подобається долати власні слабкості та боротися зі своїми обмеженнями, щоб потім насолоджуватися досягненнями. Мені подобається усвідомлення того, що те, як складеться моє життя, залежить тільки від мене. Що єдине, що обмежує мене на шляху до зірок, — це я сама. Хоча іноді — як зараз, наприклад, — усвідомлення цього може пригнічувати.

Із задуми мене виривають чийсь голоси. Я неухважно верчу головою і дивлюся на групу дівчат, одягнених у червоно-біле вбрання з логотипом

університету. З їхньої збудженої розмови стає зрозуміло, що вони, як і я, вирішили забезпечити собі успіх у ректора Уеллса.

Я посилаю їм усмішку, поправляю ремінь сумки, перекинутої через плече, і вирушаю в дорогу. Мені ще треба пройти близько п'ятнадцяти хвилин пішки. Сьогодні я навмисно вийшла з квартири раніше, щоб пройтися пішки до кафедри.

Теплі промені сонця, які торкалися мого обличчя, і запах літа, що повільно прощалося, зробили прогулянку ще приємнішою, ніж я очікувала.

Я проходжу повз хімічний факультет і кілька будівель з бежевого вапняку, які разом з іншими, розкиданими по кампусу, утворюють єдину архітектуру, надаючи околицям надзвичайно унікальний характер.

Але набагато більше мене цікавлять люди, повз яких я проходжу. Я люблю спостерігати за ними. А особливо в такий день, як сьогодні. За виразом їхніх облич, за емоціями, які на них написані, можу сказати, хто тільки починає навчання в університеті, а хто приїхав сюди ще на один рік, щоб продовжити своє навчання.

Першокурсники заселилися в гуртожитки в середині серпня, тож теоретично мали б уже встигнути акліматизуватися й трохи охолонути, але атмосфера в кампусі зовсім не свідчить про те, що хтось збирається замислитися над тим, навіщо всі тут насправді перебувають.

Адже найцікавіше тільки починається.

Студентська спільнота Університету Індіани, яку багато хто називає hoosiers, небезпідставно вважається однією з найвеселіших у Сполучених Штатах. Щоправда, тиждень повернення додому добігає кінця, але сьогодні п'ятниця, тож студентські братства та сестринства влаштовуватимуть пишні вечірки з нагоди посвяти в студенти. Усі з нетерпінням чекають на них.

Алкоголь ллється гектолітрами, музика розноситься вулицями Блумінгтона та інтеграція в найширшому сенсі. Я трохи заздрю, що вони тільки стають на цей шлях. Один лише спогад про мої перші місяці в університеті викликає усмішку на обличчі.

Перетинаючи одну з алей парку напроти мого факультету, я піднімаю голову і дивлюся на пишні крони дерев, листя яких незабаром опадє і

утворить на тротуарах різнокольорові килими. На легкоатлетичному майданчику ліворуч від мене чирлідерки наразі проводять набір до своєї команди, а футбольна команда робить розминку на біговій доріжці.

Я переходжу пішохідний перехід, і мій погляд мимоволі спрямовується в бік шикарної будівлі із якою межує мій відділ. Це єдине місце на всьому кампусі, де можна побачити групи хлопців, які мають такий вигляд, ніби збираються працювати в багатоповерхових офісних будівлях на Волл-стріт, а не сидіти на університетських заняттях. Завжди, навіть незважаючи на температуру на вулиці, вони носять костюми-двійки, ніби, одягнувши одну сорочку, вони ризикують бути виключеними з класу. З їхньою елегантністю, укладеними зачісками та рішучим поглядом — не дивно, що багато студенток прогулюються територією, щоб просто помилуватися ними.

Я не була вражена з тих пір, як зустрічалася з «жорстким Морганом», як називала його моя найкраща подруга, на другому курсі університету. Мені знадобилося лише два місяці, щоб зрозуміти, що такі хлопці, як він, не можуть запропонувати нічого, окрім красивої упаковки. Цей хлопець міг говорити лише про себе та якусь економічну нісенітницю, яка мене абсолютно не цікавила. Акції, облігації, варанти... і так далі. До того ж він був безнадійний у ліжку, і в іншій позі, окрім місіонерської, не міг кінчити.

Щойно я переступаю поріг кафедри психології, як за мною з гучним грюкотом зачиняються скляні двері в сталевій рамі. Шум розмов, що лунає коридором, одразу ж досягає моїх вух. Я зупиняюся і виймаю із сумки телефон, щоб перевірити розклад занять в аудиторії, у якій в мене перше заняття.

Коли з'ясовується, що лекції з психопатології проходять в аудиторії, мені хочеться зітхнути з полегшенням, бо, на відміну від маленьких практичних кабінетів, там можна почуватися невимушено.

Я шкандибаю коридором, озираючись на знайомі обличчя. Однак ніхто не звертає на мене уваги. Коли я піднімаюся сходами, до моїх вух несподівано долинає чийсь поклик.

— Бріано! — я завмираю і повертаю голову туди, звідки лунає трохи приглушений голос. З натовпу виходить Еван, і наші погляди

перетинаються. Хлопець посилає мені посмішку, на яку я одразу ж відповідаю взаємністю. — Я так і думав, що це ти. Радий тебе бачити!

— Привіт, Еване! — Розводжу руки і ніжно обіймаю його. — Я теж рада тебе бачити. Думала, що не буду ні з ким розмовляти цілий день.

Ми відходимо вбік, щоб не заступати дорогу студентам, які біжать попереду, перебігаючи очима від дверей до дверей у спробі знайти номер залу, який їх цікавить.

Я притуляюся спиною до перил і починаю уважно роздивлятися Евана. Окрім виразних веснянок на його носі та щоках, і шкіри, ніжно залитої літнім сонцем, нічого не змінилося в його зовнішності за ці три місяці.

— Це божевілля, чи не так? — запитує він, оглядаючи переповнений коридор. — Я даю їм максимум два тижні, а потім принаймні половина з них перестане з'являтися на необов'язкові лекції.

— Як завжди, — важко зітхаю. — І, чесно кажучи, вже з нетерпінням чекаю. Мені більше подобається, коли тиша. Але ти краще розкажи, як у тебе справи. Як пройшли канікули?

— Настільки інтенсивно, що я їх майже не відчував. Щодня із самого ранку я допомагав батькові з документами, а на вихідних організовував майстер-класи для ветеранів. — Він знизує плечима, зачісує світло-каштанове волосся, пасмо якого впало на чоло. — А як ти провела літо?

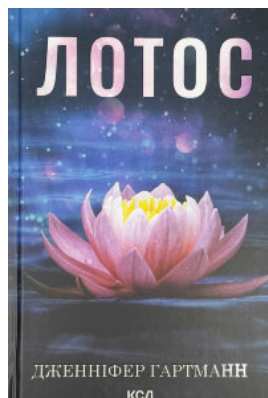
— Швидко, — кажу незадоволеним голосом. — Я змогла поїхати додому лише на два тижні. Працювала, трохи вчилася... Може, ти мене проведеш? — пропоную, на що він киває.

Я відштовхуюсь від перил і повільним кроком іду вперед. Еван іде поруч. Він не змушує мене повернутися до перерваної розмови, що, безумовно, мене влаштовує.

Рекомендована література

Остання гостя на весіллі

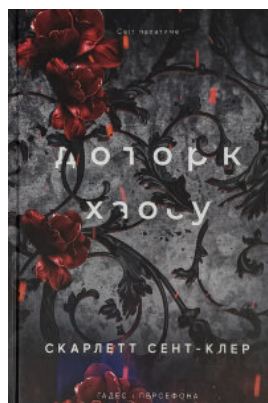
Лотос

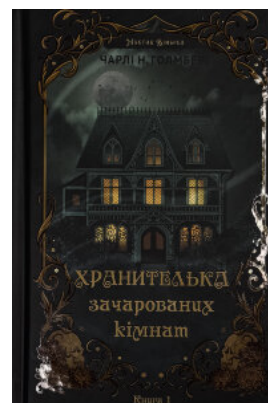
Ідени. Індіґо Рідж. Книга 1

Пожирач людей

Доторк хаосу. Гадес і Персефона. Книга 7

Маєток Вімбрел. Книга 1. Хранителька зачарованих кімнат

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ